

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשסז

ערב ש"ק פ' משפטים, פ' שקלים, מבה"ח אדר
ה'תשס"ט - שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ו שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ט שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" חי' מושקא תחי'

ענתבי

ליום הולדתה הרביעי ביום כ"ה שבט,

הי' תהא שנת סימן טוב

ולזכות אחי'

החייל ב"צבאות השם" יעקב ישראל שיחי'

ענתבי

ולזכות הורי'

הרה"ת ר' אורן יהושע אביגדור וזוגתו מרת נילי דפנה שיחיו

ענתבי

נדפס ע"י זקני'

הרה"ת ר' חיים וזוגתו מרת צבי' שיחיו

קציר

לאס אנדשעלעס, קאליפארניא

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ביר יוסף ארי' לייב זיל חוב' פאולין רות ביר יצחק עיה
ולענין ר' יוסף ארי' לייב ביר משה באר חוב' מרת חשא ביר נטע אורי עיה ולענין ר' מאיר ביר צבי עיה שמאל
והקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

המדינה, העיר, הזמן והשם של מלך המשיח / משיחות ש"פ משפטים התשוב

8 זמן הגאולה

הכל ענין של הרגל המחשבה על הגאולה / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

11 אעורר אקזגב אנגה בנה - אתה בנה נאמא ופיק וקטאצו להקהל נולד / הוראות לשנת "הקהל"

13 ניצוצות של משיח

רק קבלת המלכות / לקט פתגמים וקטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

14 כתי"ק - פרסום ראשון

המטבע נעשית "של אש" / צילום נדיר מהגהת הרבי לשיחת ש"פ משפטים התשס"ה

Handwritten manuscript with Hebrew text and diagrams. The text is dense and includes various annotations and symbols. There are several diagrams with numbers like 13, 17, 18, 19, and 20. Some parts are circled or boxed. The handwriting is in black ink on white paper.

המדור "ניצוצות של משיח" מוקדש לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוז ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יח"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

לזכות התמימים השלוחים
לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה
ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"
ולזכות רב הקהילה הרה"ח מרדכי ומשפ' שיי ענתי

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 03) 960-0667 • פקס: 03) 960-7219
דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

- 1) שבת רפכ"ד. שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רסו. ששכ"ט ז"ל.
- 2) רמב"ם הל' שבת פ"ו הכ"ב.
- 3) הושע ב, י. הובא בפרש"י ר"פ דברים.
- 4) תנחומא תרומה ח. וראה ירושלמי שקלים פ"ב סה"ג. תנחומא תשא י.
- 5) עקב יא, ו ובפרש"י - מפסחים קיט, א. סנהדרין קי, א. במדב"ר פ"ח, יג. ושי"נ.
- 6) סה"מ הש"ת ע' 114. וראה תו"ח שמות קיב, ב.
- 7) משלי יז, ג. שם כז, כא - וראה אגה"ק סי"ב. דרושי פ' שקלים (הוספות לתו"א (קיא, ג), סה"מ תר"ל ע' קיב. ועוד.)
- 8) תניא רפ"ב (ע"פ איוב לא, ב).
- 9) ובפרט ע"פ הפי' ד"כופר נפשו" בכתבי האריז"ל (טעמ"צ פ' תשא. ס' הליקוטים שם) - וראה לקוטי לוי"צ על פסוקי תנ"ך ס"ע נב.
- 10) עפ"ז יומתק ובפשטות - דעת הפוסקים (רמב"ם ריש הל' שקלים) שמחצה"ש נבדלה מכל הנתינות שצ"ל בבת אחת דוקא.
- 11) תניא רפ"ג.
- 12) וביסודו (העפר) דומם גופא נקרא עפרות זהב (איוב כח, ו).
- 13) ראה רמב"ם הל' יסוה"ת ס"ג ורפ"ד - והוא במבמדב"ר (פי"ד, יב) ומזוה"ק (ח"ב כג, סע"ב ואילך. ועוד.)

המטבע נעשית "של אש"

בקשר עם פ' שקלים שקוראים בשבת זו, הננו חושפים בזאת צילום נדיר מההגהה הראשונה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע מהשיחה הידועה בענין "מטבע של אש", שנאמרה בשי"פ משפטים, פ' שקלים ה'תשמ"ה

הקטע שלפנינו נדפס בהתוועדות תשמ"ה ח"ה ע' 3071 ואילך

צילומים נדירים נוספים מעלי ההגהה של שיחה זו נדפסו בגליונות "יחי המלך":
קמ, קמג, רצה, רצט, תנה – בכלם בסוף הגליון

פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו לאחר הגהה א' בלבד (הכתי"ק בא בהדגשה):

ממון – כסף וזהב – הוא דבר הכי תחתון בעוה"ז הגשמי והחומרי, עד כדי כך – ש"קיים להו לרבנן דאין אדם מעמיד עצמו על ממונו", ו"אדם בהול על ממונו", ועד שהריבוי דכסף וזהב הביא לעשית "עגל הזהב", כמ"ש³ "כסף הרביתי להם וזהב עשו לבעל" [ולאחרי זה ה' הציווי דמלאכת המשכן, כולל ובמיוחד נתנית מחצית השקל עבור אדני המשכן, שע"ז נפעל ענין של כפרה על חטא העגל⁴]. וכפי שרואים במוחש בנוגע ל"תאוות הממון" – שזהו דבר נמוך וירוד ביותר, ו"ל שגם מטעם זה נקרא הממון "היקום אשר ברגליהם"⁵ – בבחינת רגלים.

וענין זה בא לידי ביטוי גם במציאותם של הכסף והזהב עצמם: לא זו בלבד שהם בסוג ה"דומם" שאין בו חיות כלל (אפילו לא החיות ד"צומח"), אלא עוד זאת, שבדומם גופא מקומם לא ע"ג ההר שמתנשא בגובה למעלה (שזה מורה על עליית הדומם⁶), וברובם – לא במקום מישור, כי אם במעמקי האדמה דוקא, תחתון שאין למטה ממנו, ואח"כ צ"ל – מצרף לכסף וכור לזהב⁷.

ולאידך, "כופר נפשו" – הוא ענין הכי נעלה, כפי שמבין גם פשוט שבפשוטים ש"נפש בכלל היא דבר הכי נעלה, ועאכו"כ נפשם של בני" – "חלק אלקה ממעל ממש"⁷.

וא"כ, ע"פ שכל – כיצד יתכן שממון גשמי, "מחצית השקל" (תכלית הירידה), מצד תוכן ענינו, יהי "כופר נפשו" ביחס ל"חלק אלקה ממעל ממש" (תכלית העילוי⁸)!?

ה. ותמיהה זו נתישבה אצל משה רבינו כאשר הראה לו הקב"ה "מטבע של אש" ואמר לו "זה יתנו, כזה יתנו":

הקב"ה הראה לו למשה – ובכך פעל ועשה את הדבר – ש"מחצית השקל" שנותנים בני" תכה"י [=תמיד כל הימים] אינה מטבע גשמית גרידא, כי אם "מטבע של אש", כלומר, אז נתחדש אשר מטבע זה שהראה הקב"ה למשה – "זה יתנו" בני", כזה ממש⁹.

כלומר: נוסף לזה שע"י המצוה ממשיכים ופועלים במטבע ענין של "אש" (שכן הוא בכל המצוות, כנ"ל), הנה במחצית השקל ישנו חידוש מיוחד – שהמטבע עצמה היא של אש.

המשך הפענוח בסוף עמוד 13 וכל ההערות הובאו בסוף עמוד הבא

המדינה, העיר, הזמן והשם של מלך המשיח

מקומו: המדינה והעיר שבה נמצא "בית רבינו שבבבל", "בית חיינו", בית הכנסת ובית המדרש דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבחר בו וקבעו להמקום המרכזי שממנו "תצא תורה", הפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצויו תכל עד ביאת משיח צדקנו ● **זמנו:** חודש האחד עשר, שהעשירי שבו הוא יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאחד עשר שבו נעשה המשך וחידוש הנשיאות שלו ביתר שאת וביתר עוז עד לסיום וגמר כל העבודה של דורנו זה ● **שמו:** משיח - מנחם שמו ● קטעים משיחות* שי"פ משפטים, ז"ך שבט, מבה"ח אדר א' ה'תשנ"ב - מוגה

א. מהיעודים דהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בשייכות להנהגת אומות העולם – "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה"¹.

ולהוסיף, שענין זה יהי ע"י פעולתו של מלך המשיח עצמו – כמ"ש בהתחלת הפסוק "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים" ("השופט הוא מלך המשיח . . . שיהא אדון כל העמים, והוא יוכיח להם ויאמר למי שימצא בו העול ישר המעוות . . . ומפני זה לא תהי' מלחמה בין עם לעם כי הוא ישלים ביניהם, ולא יצטרכו לכלי מלחמה, וכתתו אותם

(* כולל גם שיחות ליל ויום ה' פ' משפטים, כ"ה שבט, ויום א' פ' תרומה, כ"ח שבט.

(1) ישע"י ב, ד. מיכה ד, ג.

(2) פי' הרד"ק עה"פ.

(3) ישע"י שם, ב-ג. מיכה שם, א-ב.

לעשות מהם כלי לעבודת האדמה²), שכן "באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' גו' ונהרו אליו כל הגוים והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים³", "והמורה הוא מלך המשיח, ועליו נאמר ושפט"².

וכיון שבימים אלו מחליטים ומכריזים ראשי מדינות בעולם ע"ד צמצום וביטול כלי נשק וההוספה בהענינים הדרושים לקיום כלכלת המדינה והעולם כולו – תוכן היעוד "וכתתו חרבותם לאתים", שבירת כלי המלחמה לעשות מהם כלי לעבודת האדמה,

"ארץ" ממנה יצא לחם"5 – ה"ז סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ליתר ביאור:

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא"6, רואים כבר (מעין ו) התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" – ע"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים דאווה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה'")7 להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

וזהו הטעם שהחלטה והכרזה זו היתה בזמן זה דוקא – בגלל שייכותו המיוחדת להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש.

ב. ויש להוסיף, ששייכותו של המאורע להתחלת פעולתו של משיח צדקנו מודגשת גם בפרטי המאורע – המקום והזמן שבהם היתה החלטת והכרזת ראשי המדינות על המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים":

המקום שבו אירע מאורע זה (מקום מיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם כדי להתדבר ביניהם בדרכי נועם ודרכי שלום) – הוא במדינה זו ובעיר זו, המדינה והעיר שבה נמצא "בית רבינו

(4) איוב כח, ה.

(5) ולא רק "לחם" המוכרח לקיומו של האדם, אלא גם ענינים של תענוג, כפירות האילן – כמודגש בהמשך הכתוב ו"חנינותיהם למזמרות", "הכלים שזמרים בהם הגפנים ושאר אילנות" (פי' הרד"ק).

ולהעיר גם מהשייכות ל"ראש השנה לאילן" דמיני' אזלינן – שבו מודגשת ההוספה ד"גפן תאנה ורמון גו' זית שמן ודבש" (עניני תענוג) לגבי "חטה ושעורה" (דברים המוכרחים).

(6) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(7) לשון הרגיל – ע"פ משלי כא, א. וראה לקו"ש

שבבבל"8, "בית חיינו", בית הכנסת ובית המדרש, בית תורה תפלה וגמ"ח, דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבחר בו וקבעו להמקום המרכזי שממנו "תצא תורה", הפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל עד ביאת משיח צדקנו (כשיפוצו מעיינותיך חוצה⁹), שאז יהי' גם קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאתים".

והענין בזה:

בבוא נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, וקבע מקומו במדינה זו ובעיר זו, התחיל בתוקף ונעשה הברירור והזיכוך דחצי כדור התחתון, שגם בו נמשך הגילוי דמתן תורה (שהי' בחצי כדור העליון)¹⁰, ויתירה מזה – אדרבה – שנעשה המקור שממנו נמשך ונתפשט עיקר הפעולה דהפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, ע"י השלוחים ששלח ברחבי העולם (גם לחצי כדור העליון), עד לפנה הכי נדחת שבעולם, כדי להפיץ תורה ויהדות בין כל בני" (כולל ובמיוחד אלו שדרים בין אומות העולם ומדברים בלשונם ומתנהגים בחיצוניות כמותם), ועוד וג"ז עיקר, הפצת כל עניני טוב וצדק ויושר גם בין אוה"ע ע"י קיום מצוות בני נח¹¹, כמודגש ביותר בשנים האחרונות, ככל שהולכים ומתקברים יותר להזמן דביאת משיח צדקנו, ש"אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד"¹².

חי"ג עמ' 285 הערה 1 ובשוה"ג. וש"נ.

(8) מגילה כט, א. וראה בארוכה קונטרס בענין מקדש מעט זה כו' (לקמן [סה"ש תשנ"ב ח"ב] ע' 465 ואילך).

(9) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחילתו. ובכ"מ.

(10) ראה אג"ק אדמו"ר מהורי"צ ח"ב ע' תצב ואילך. וש"נ.

(11) כפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים פ"ח ה"י) ש"צוה משה רבינו מפי הגבורה לכופ את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח".

(12) צפני' ג, ט. וראה רמב"ם שם ספי"א.

רק קבלת המלכות

והרי המינוי דוד מלכא משיחא כבר הי', כמ"ש "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתי", צריכה רק להיות קבלת מלכותו ע"י העם וההתקשרות בין המלך והעם בשלימות הגילוי – בגאולה האמיתית והשלימה.

וכל זה יהי' תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח אדר ה'תשנ"א – מוגה)

באים בדרישה ותביעה להקב"ה שתהי' השמחה "מוצדקת"

אע"פ שנמצאים עדיין בחשכת הגלות, וכבר "כלו כל הקיצין" ועדיין לא בא, מ"מ, מקיימים ציווי התורה (שהוא גם נתינת-כח) "מרבים בשמחה", ואדרבה, ע"ז שמקיימים הציווי "מרבים בשמחה", באים בדרישה ותביעה (כביכול) להקב"ה שתהי' השמחה "מוצדקת" – כיון שתיכף ומיד תבוא הגאולה האמיתית והשלימה, שאז תהי' שמחה אמיתית, "שמחת עולם על ראשם", עד שתתעורר השאלה: למה ממתנים בהשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה ("עד דלא ידע") עד לימי הפורים!

(משיחת ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח וער"ח אדר ה'תשנ"א – מוגה)

על משיח צדקנו אין לשאול שאלות

ו"גדולה צדקה (וגמ"ח) שמקרב את הגאולה" – בקרוב ממש, וללא שום עיכוב וצער כו' מיותר,

ובפשטות: אם משיח צדקנו הי' צריך לבוא בתוך חמש דקות – ימהר ויבוא בתוך ארבע דקות, ואם יכול – ימהר ויבוא בתוך שלש דקות, ואפילו בתוך שתי דקות, ויתירה מזה – על משיח צדקנו אין לשאול שאלות כו', ובמילא, יכול לבוא תוך רגע אחד, ברגע כמימרא ממש.

(משיחת ש"פ משפטים, שקלים, מבה"ח וער"ח אדר ה'תשנ"א – בלתי מוגה)

המשך הפענוח מעמוד 14:

ופשוט, שאין הכוונה בזה שבשרשה היא "מטבע של אש" (שזהו בכל הדברים הגשמיים, שכולם נשתלשלו מהן¹⁰ – משרשם הרוחני), כי אם שלאחרי שנשתלשלה ובאה בעוה"ז הגשמי – כשמקיים בה מצות מחה"ש נעשית "מטבע של אש".

ו. עפ"ז מובן החידוש המיוחד דמחצית השקל – "הוציא הקב"ה מטבע של אש כו' ואמר זה יתנו" – לגבי כל שאר המצוות:

"מטבע" (גשמית, מכסף וזהב) ו"אש" – הם שני הפכים: "מטבע" – עפר¹¹ (ובעפר גופא – במעמקי האדמה, כנ"ל), יסוד הכי נמוך; ואילו "אש" (אפילו האש שבעוה"ז הגשמי) – יסוד הכי נעלה¹².

ויתירה מזה – בהיותו במעי אמו "נר דלוק לו על ראשו . . ומלמדן אותו כל התורה כולה . . ואינו יוצא משם עד שמשביעין¹¹ אותו . . תהי צדיק"¹², היינו, שהנשמה נמצאת בו עוד לפני שיוצא לאויר העולם¹³, ולא עוד, אלא, שלומד תורה בפועל¹⁴, ובתכלית השלימות – "כל התורה כולה"¹⁵, נוסף לכך שהלימוד הוא **במנוחת הנפש**, מכיון שאין שום דברים המבלבלים¹⁶.

ומזה מובן, שבנוגע לענין ד"הקהל" ישנה הדגשה מיוחדת ע"ד השייכות לכל אחד ואחת, למגדול ועד קטן, כולל גם בנוגע לענין של הוספה, עד לאופן של חידוש ממש. (משיחת ליל ו' דחג הסוכות ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

בי"ג שנים ויום א' כו" – "גמר" דייקא. ומ"ש שם ש"תחלת כניסת נפש זו דקדושה . . במצות מילה – הכונה לכניסה בגילוי, אבל גם לפני" (בשעה שנולד ויצא לאויר העולם) **נמצאת** בו הנשמה.

11) להעיר גם מפירוש הצ"צ (קיצורים והערות לתניא ע' מח ואילך) ש"משביעין" הוא גם מלשון שובע, ש"משביעין" (בש"ן שמאלית) אותו בריבוי כחות להיות צדיק כו'.

12) נדה ל, ב.

13) היפך הענין שהיציאה"ר "אקדמי טעניתיא" (זח"א קעט, ב), שהרי, היציאה"ר בא רק בצאתו לאויר העולם, ועוד לפני"ז, "נר דלוק לו כו' ומלמדן אותו כל התורה כולה".

14) ואף ש"כיון שבא לאויר העולם בא מלאך וסטרן על פיו ומשכחו כו" – הרי בודאי לא יתכן שאין כל תועלת בדבר, ח"ו, אלא אדרבה, יש בזה תועלת גדולה ביותר, ש"הארת התורה שהאירה הארה גדולה ועצומה בנשמתו בטרם שנתלבשה לגמרי בגוף החומרי, היא הנותנת כח ועוז שמאיר בה אור התורה אחר שנתלבשה בגוף החומרי" (לקו"ת שלח מד, א), ובפשטות, שהאפשרות שהאדם דלמטה יוכל ללמוד תורתו של הקב"ה, ובאופן באופן ד"יחוד נפלא" (ראה

תניא פ"ה), ועד שנעשה בעה"ב על התורה, "תורתו", "נקראת על שמו" (ע"ז יט, א) – הרי זה מפני שלימדוהו כל התורה כולה קודם שיצא לאויר העולם. ולהוסיף, שהאפשרות ד"בא מלאך וסטרן על פיו ומשכחו כו" – אף שיהודי הוא למעלה ממלאך – אינה אלא כדי שלימוד התורה יה' באופן ד"קב שלו", "יגעת ומצאת", ובמילא, בנוגע לכל שאר הענינים, אין ביכלתו של "מלאך" לנגוע כו'.

15) וטעם הדבר – מפני שכאו"א מישאל חייב ללמוד כל התורה, פשט רמז דרוש וסוד, כפס"ד רבינו הזקן בהלכות תלמוד תורה (פ"א ה"ד), ומכיון שהאפשרות ללימוד התורה היא ע"י הלימוד קודם יציאתו לאויר העולם (כנ"ל בהערה שלפנ"ז), לכן, הכרח ללמדו "כל התורה כולה".

16) להעיר ממש" הרמב"ם (הל' תשובה פ"ט ה"א) בנוגע ליעודים הגשמיים שבתורה – "שיסיר ממנו כל הדברים המונעים אותו מלעשותה . . וישפיע לנו כל הטובות המחזיקות אות ידיו לעשות התורה, כגון, שובע ושלוש וריבוי כסף וזהב, כדי שלא נעסוק כל ימינו בדברים שהגוף צריך להם, אלא נשב פנויים ללמוד בחכמה", ומזה מובן – במכ"ש וק"ו – בנוגע לאופן הלימוד קודם היציאה לאויר העולם.

המדור מוקדש

ליכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחי וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחוה מוסיא שיחי שגלוב

המדור – כת"י"ק – פרסום ראשון – מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנס – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

ובתקופה האחרונה (החל משנת נסים, והמשכה בשנת "נפלאות אראנו" ו"נפלאות בכל") הגיעה פעולה זו לשיא – בפריצת גבולותי של המדינה היא שבשעתה חרתה על דגלה והכריזה מלחמה בהפצת התורה והיהדות ועד למלחמה בבורא עולם ומנהיגו (כולל גם המאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ולאח"ז וכתוצאה מזה יציאתו מגבולות המדינה ההיא), ואעפ"כ, נמשכה גם שם הפעילות של שלוחי נשיא דורנו בהפצת התורה והיהדות בחשאי ובמס"נ ממש, עד לתקופה האחרונה שנתבטלה גזירת המלכות ונתאפשר המשך הפעילות דהפצת התורה והיהדות ביתר שאת וביתר עוז, בגלוי ובפרסום, ועד לנפילתו של המשטר הקודם, והקמתו של משטר חדש שהכריז לצדק וליושר ולשלום, על יסוד האמונה בבורא העולם ומנהיגו.

ובהמשך לזה התקיימה בערב שבת זה הפגישה בין מנהיגה החדש של המדינה היא למנהיגה של מדינה זו¹³, בהשתתפותם של עוד כמה מנהיגי מדינות גדולות בעולם, שבה נתקבלה ההחלטה וההכרזה שתוכנה "זכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שבקיומה של פגישה החלטה והכרזה זו **בהעיר של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר** (שבה נתקבצו מנהיגי המדינות, כולל גם מנהיג מדינה זו, שהוצרך לבוא מעיר הבירה לעיר זו¹⁴), מרומז, שכל זה בא כתוצאה מהפעולות דהפצת התורה והיהדות, צדק ויושר, בכל העולם, שנעשו ונעשים ע"י

13) ופגישתם נמשכת (וביתר שאת וביתר עוז) גם ביום השבת זה.

14) ואף שהטעם הפשוט לזה הוא לפי שהמקום המיוחד שבו מיוצגים בקביעות באי-כח המדינות שבעולם נקבע מלכתחילה במקום שאינו עיר הבירה של מדינה מסויימת, הרי הטעם האמיתי לקביעת מקום זה בעיר זו דוקא, הוא, להיותה עיר הבירה של "מלכי רבנן" (ראה גיטין סב, סע"א. ועוד), כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (וראה לקמן הערה 16).

נשיא דורנו, משיח שבדור¹⁵, ועד שע"י שלימות העבודה בכהנ"ל בימינו אלה נעשה העולם כולו ראוי ומוכשר להתחלת הפעולה דמלך המשיח, "ושפט בין הגוים והוכיח עמים רבים וכתתו חרבותם לאתים"¹⁶.

וגם הזמן שבו אירע מאורע זה (בתקופה האחרונה עצמה) הוא זמן מסוגל בשייכות להגאולה [. . .] ועוד וג"ז עיקר – מצד הקשר והשייכות דזמן זה לנשיא דורנו – להיותו ערב שבת האחרון בחודש שבט, חודש האחד עשר, שהעשירי שבו הוא יום ההילולא (גמר ושלמות העבודה) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאחד עשר שבו נעשה המשך וחידוש הנשיאות שלו ביתר שאת וביתר עוז עד לסיום וגמר כל העבודה של דורנו זה (דור האחרון של הגלות שהוא הוא דור הראשון של הגאולה) במשך מ"ב שנים די"ל שהם כנגד מ"ב המסעות שבמדבר העמים, שאז כבר מוכנים ועומדים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה (כמדובר בארוכה

15) ראה לקמן [סה"ש שם] ע' 70-469 שנישיא הדור הוא המשיח שבדור. ובהדגשה יתירה בכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כמרומו בב' שמותיו: "יוסף" – ע"ש ש"יוסיף אדני-י שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו" (ישע"י יא, יא-יב), ו"יצחק" – ע"ש ש"אז ימלא שחוק פיני" (תהילים קכז, ב. וראה ברכות לא, א).

16) ולהעיר, שארגון חבר העמים למטרת אחדות ושלום בין העמים הוקם בחצי כדור התחתון לאחרי ובסמיכות לבואו של נשיא דורנו לחצי כדור התחתון (החל מההחלטה שנתקבלה באמצע המלחמה, בשנת תש"ב לערך, ובעיקר בסיומה של המלחמה, בשנת תש"ה לערך), ונקבע מקום מושבה בעירו של נשיא דורנו, ועד לבניית הבנין המיוחד (בשנת תשי"א לערך) – שבוה מודגש שהאחדות והשלום בין העמים היא כתוצאה מפעולתו של נשיא דורנו בבירור העולם (ע"י הפצת התורה והיהדות וצדק ויושר בכל העולם), וככל שנתוסף בבירור העולם ע"י נשיא הדור ניתוסף גם בקיומו וביסוסו של הארגון שמטרתו לפעול אחדות ושלום בעולם, ועד לגמר ושלמות בירור העולם בקיום היעוד "זכתתו חרבותם לאתים" שהוא היסוד של ארגון זה".

* ועד שפוסקו זה מתנוסס על גבי כותל הבנין (וראה לקמן הערה 23).

להקהל נולד

בנוגע להקהל יש הדגשה מיוחדת ע"ד השייכות לכל אחד ואחת, למגדול ועד קטן – שהרי התוכן ד"הקהל" הוא "הקהל את העם האנשים והנשים והטף".¹

ובהקדמה:

אע"פ שהפעולה ד"הקהל" שייכת למלך (או הגדול שבעם)², שהוא המקהיל את האנשים והנשים והטף, ואילו הם (האנשים והנשים והטף) אינם אלא "מקבלים", שפעלו אצלם הענין ד"הקהל" ע"ז שהקהילו אותם – מ"מ, הסיבה לכך שיכולים לפעול עליהם, היא, מכיון שמגלים אצלם ענין שלהם, היינו, לא רק דבר שבכחם בלבד, אלא גם רצונם האמיתי, ועד שנמשך בפועל ממש, "למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלקיכם ושמרו לעשות גו' כל הימים"¹, יראה שלהם, ושמירה ועשי' שלהם, ולא רק "קב שלו"³ (קב אחד בלבד), אלא, שכל ה"עשר קבין" הם שלו – של כל אחד ואחת מ"האנשים והנשים והטף", עד לקטני קטנים.⁴

ועוד וג"ז עיקר:

בזמן שביהמ"ק הי' קיים קיימו מצות הקהל כפשוטה, "להקהיל כל ישראל אנשים נשים וטף בכל מוצאי שמיטה בעלותם לרגל ולקרות באזניהם מן התורה פרשיות כו' והמלך הוא שיקרא באזניהם, ובעזרת הנשים היו קורין כו"⁵. אבל בזמן הזה, שלא שייך קיום מצות הקהל כפשוטה – יכול וצריך כאו"א להקהיל את אלו השייכים אליו למקום קדוש, ע"ד ובדוגמת ביהמ"ק, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"⁶, בית הכנסת ובית המדרש ("מקדש מעט"⁷), בית תורה, בית תפלה, או בית גמ"ח⁸, ועד לבית פרטי שנעשה בית תורה תפלה וגמ"ח, אשר בענין זה יכול וצריך לפעול כל אחד ואחת, להקהיל את אלו שיש לו הפשעה עליהם, בדוגמת ה"מלך", ולקרות באזניהם פרשיות מן התורה כו'.

ובפרטיות יותר – בנוגע לעצמו, שכאו"א צריך להקהיל את כל פרטי הכחות שלו (שהם בדוגמת "האנשים והנשים והטף"), שישמעו קריאת הפרשיות מהמלך שבו – "חלק אלקה ממעל ממש"⁹, שמהוה ומחי' ומקיים כל מציאותו.

וענין זה שייך גם לקטנים וקטני קטנים, ואין צורך להמתין עד שנעשה בר-מצוה – שהרי לא מדובר כאן אודות עבודה בפועל, במחשבה דיבור ומעשה (שבזה מודגש החילוק שבין לפני בר-מצוה ולאחרי בר-מצוה), כי אם, אודות עצם מציאותה של הנשמה, "חלק אלקה ממעל ממש", שנמצאת בתוכו פנימה תיכף ומיד בשעה שנוולד ויצא לאויר העולם¹⁰.

(1) וילך לא, יב.
 (2) ראה לקו"ש נצו"י תשמ"ז הערה 20. וש"נ.
 (3) ראה ב"מ לח, א.
 (4) ראה רמב"ן וילך שם. הנסמן בלקו"ש חכ"א ע' 489 בהערה.
 (5) רמב"ם הל' חגיגה רפ"ג.
 (6) תרומה כה, ח.
 (7) מגילה כט, א.
 (8) ומה טוב – בית שיש בו שלשתם יחד. בית שעומד על ג' העמודים דתורה עבודה (תפלה) וגמ"ח (אבות פ"א מ"ב).
 (9) תניא רפ"ב.
 (10) וכמ"ש רבינו הזקן בשו"ע (או"ח מהדו"ת סוס"ד) ש"גמר ועיקר כניסת נפש הקדושה באדם הוא

חיוב השכל, וצ"ל מצד ציווי הקב"ה²¹.

ד. [.] ומזה מובן גם בנוגע למאורע הנ"ל – החלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים" – בערב שבת פרשת משפטים:

"וכתתו חרבותם לאתים" הו"ע המובן ומחוייב גם בשכל האדם ("משפטים"), שהרי, שכל אנושי מחייב קיומו של העולם ע"פ צדק ויושר, ע"י שלילת מלחמה שמביאה הרס וחורבן, רחמנא ליצלן, ועד שיביא לשבירת כלי המלחמה ("וכתתו חרבותם") והפיכתם לכלים שמביאים תועלת לישובו של עולם ("אתים").

ואעפ"כ, במשך כל הדורות התנהלו ריבוי מלחמות בין אומות העולם שגרמו הרס וחורבן בעולם – בניגוד להמתחייב בשכל האנושי!

ועכצ"ל, שהסיבה האמיתית לכך שבתקופה האחרונה ניכרת השאיפה לגמר ולסיום תקופת המלחמות בעולם, והתחלת תקופה חדשה של קיום העולם ע"פ צדק ויושר, שלום ואחדות, כמודגש ביותר בהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת זה, היא (לא רק מצד חיוב השכל²² ("משפטים"), שהרי חיוב השכל הי' גם בכל הדורות שלפנ"ז, אלא גם, ובעיקר) מפני שמתקרבים להזמן שאודותיו הכריזה התורה ("מסיני") "וכתתו חרבותם לאתים"²³.

ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי

(21) ואדרבה: "המביא דיני ישראל לפני גוים מחלל את השם ומייקר את שם האלילים . . . זהו עדות לעלוי יראתם" (פרש"י שם).
 (22) נוסף לכך שגם חיוב שכל האדם הוא כתוצאה מחמתמו של הקב"ה, כנ"ל [סה"ש שם ע' 366] ס"ה.
 (23) ומרומז גם בכך שהחלטה והכרזה זו נתקבלה במקום שבו מתנוסס ובכותל הגלוי דהבנין הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים" – שבזה מודגש שהחלטה והכרזה זו (שהיא תכלית ומטרת קיומו של מקום זה) מיוסדת על פסוק בתורה, "מסיני".

בהתוועדות שלפנ"ז¹⁷) – שגם בהזמן (נוסף על המקום) שבו היתה ההכרזה ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" מודגשת השייכות לפעולתו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, המשיח שבדור, שעל ידו נעשה קיום העידן "וכתתו חרבותם לאתים וגו'".

ג. ויש לקשר זה עם פרשת השבוע, פרשת משפטים – "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם", ומפרש רש"י, "ואלה . . . מוסיף על הראשונים, מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני", "לפניהם, ולא לפני גוים, ואפילו ידעת בדין אחד שהם דנין אותו כדיני ישראל אל תביאהו בערכאות שלהם וכו'":

תוכנה של פרשת משפטים הוא – כשמה – דינים שבין אדם לחברו שחייבם מובן בשכל האדם, "דברים האמורים בתורה במשפט שאילו לא נאמרו היו כדאי לאומרון"¹⁸, ועד כדי כך, ש"אלמלא לא ניתנה תורה היינו למדין צניעות מחתול וגזל מנמלה"¹⁹. ויתירה מזה, שחייבם מובן (לא רק בשכלם של בני"י "עם חכם ונבון"²⁰, אלא) גם בשכלם של אומות העולם, ועד שיתכן שבכמה דינים דנין אומות העולם כדיני ישראל.

וי"ל שלכן נאמר בהתחלת ופתיחת הפרשה "ואלה המשפטים", "אף אלו מסיני" – שגם המשפטים שחייבם מובן בשכל האדם צריכים לקיימם (לא מפני שהשכל מחייבם, כי אם) מפני ציווי הקב"ה (אלא שרצונו של הקב"ה שציוויים אלה יהיו מובנים גם בשכל האדם), ומשום זה "תשים (גם ה"משפטים") לפניהם" דוקא, "ולא לפני גוים . . . (אף) שהם דנין . . . כדיני ישראל", כיון שדיניהם הם מצד

(17) לעיל [סה"ש תשנ"ב] ח"א ע' 312 ואילך.
 (18) פרש"י אחרי יח, ד.
 (19) עירובין ק, סע"ב.
 (20) ואתחנן ד, ו.

(מ'פארט אים אריין) שהנה בא משיח – הרי זו תמי' הכי גדולה אצלו!

הוא לומד תורה ומקיים מצוות, עוסק בדברים טובים, והעיקר – "חכם", וחכם אמיתי שחכמתו ניכרת במאכלו, בשתייתו, בהנהגתו¹⁴ ובהליכתו לישון¹⁵ וכו' – אבל אין לזה אצלו שום שייכות עם הגאולה!...

כל אחד יתיישב לבדו בחדר סגור, ויתבונן אליבא דנפשי: מתי חשב באמת על יציאתו מהגלות?

ד. וישנה על כך בחינה פשוטה:

כל אחד יתיישב לבדו בחדר סגור (בכדי שאחרים לא יראו מה קורה בפניו – "וואָס טוט זיך ביי אים אויפן פנים"), ויתבונן בעצמו אליבא דנפשי' בחשבון צדק [ואלה המשפטים – משפט צדק, "אשר תשים לפנים" – "לפנימיותם"¹⁶]: מתי היתה הפעם האחרונה שהוא חשב באמת, שהקב"ה לוקח אותו – אכן **אותו בעצמו** ("טאַקע אים אליין"), ומוציאו מגלות זה האחרון – אכן מגלות **הזה**, והוא הולך יחד עם משיח לגאולה האמיתית והשלימה!

וכאשר רק יתבונן בזאת בעצמו אליבא דאמת – הרי זה לבד יגרום לו להרהור תשובה, שעל-ידו נהי' מיד צדיק גמור, וכאשר "ישראל עושין תשובה" אזי "מיד הן נגאלין", ומביאים מיד תשועה והצלה לעולם כולו!

ויקויים מיד "ואשיבה שופטיך כבראשונה"¹⁷ אצל המזבח¹⁸ בביהמ"ק השלישי שירד מיד מלמעלה, והעדים יבואו מיד בריצה לומר שהם ראו את הלבנה, ויקדשו את החודש.

ו"הם עתידים להתחדש כמותה"¹⁹, בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"²⁰, בירושלים עיר הקודש, בהר הבית, בביהמ"ק השלישי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

(קטעים משיחת ש"פ משפטים, מבה"ח וער"ח אדר ראשון ה'תשמ"ו, תרגום חפשי – בלתי מוגה)

- 14) ראה רמב"ם הל' דעות רפ"ה.
- 15) ראה שם ספ"ג.
- 16) ריש פרשתנו (משפטים). תר"א שם עה, ג. ועוד.
- 17) ישע"י א, כו.
- 18) מכילתא ס"פ יתרו. וראה פרש"י ריש פרשתנו.
- 19) נוסח ברכת קידוש לבנה – מסנהדרין מב, א.
- 20) עקב יא, יב.

המדור מוקדש

לזכות ר' מיכאל נחמיה בן חוה אסתר זוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו ולזכות מרת חיי' רחל בת שפרינצא שנאל שתחי' ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל זוג' בתיה דות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל לזיווג הגון, ולזכות דוד יעקב בן מינדל לרפ"ש בגו"ר ולזיווג הגון ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגו"ר ולזכות צבי בן חיי' רחל לרפ"ש וקרובה

אוה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי"²⁴ – פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדרי העולם, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע²⁵ מחליטים ומכריזים מדעתם (ו"בערכאות שלהם", שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא") ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שהדגשת שייכותה של החלטה והכרזה זו להפס"ד "מסיני" מתגלית ביום השבת²⁶ [שבו נעשית העלי' דכל עניני ערב שבת (כולל גם המאורע דהכרזת מנהיגי אוה"ע) להקדושה דיום השבת ("יאכל בשבת", באופן ש"טורף מלפניו") – שאז קורין בתורה פרשת משפטים כולה²⁷ (בציבור, ובברכה לפני

24) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

25) ד"אע"ג דאינהו לא חזו מזלייהו חזו" (מגילה ג, א).

26) ומרומז גם בקביעותו בימי החודש ביום ז"ך, מלשון "שמן זית זך כתית למאור", הדגשת ענין האור והגילוי (וראה לקמן [סה"ש שם ע' 373] ס"א).

27) נוסף על התחלת קריאתה ביום חמישי – לפני

המדור מוקדש

לזכות ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא זוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו

גינזבורג

ולזכות וקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו ותיכף ומיד ממש

ולאחרי), שבה מודגש שגם ה"משפטים" הם "מסיני", ועד"ז בנדו"ד, שהכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" ע"פ חיוב שכלם ("משפטים" שדנין גם אוה"ע בערכאות שלהם) היא כתוצאה מפס"ד התורה ("מסיני") ע"ד ביאת משיח צדקנו.

ה. [.] ויה"ד והוא העיקר – שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תבוא בפועל ממש ותיכף ומיד ממש,

ובודאי שאין צורך להמתין עד חודש ניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לניסן, וגם לא עד חודש אדר הסמוך לשבט, כיון שמשיח צדקנו בא בשבת מברכים חודש אדר ראשון, בסיומו של חודש שבט, ז"ך שבט, ובפרט ביום השבת לאחר חצות, בזמן המנחה וסעודה שלישית, שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי.

כן תהי' לנו בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, עם כל הפירושים שב"מיד" [כולל גם הר"ת דכללות הדורות משה ישראל (הבעש"ט) דוד (מלכא משיחא)²⁸], וכל הפירושים שב"ממש", ולכל לראש מיד ממש כפשוטו, ממש ממש ממש.

המאורע דערב שבת, וביום שני – לפני המאורע דאור ליום הרביעי.

28) ובפרטיות יותר בנוגע לדורנו זה – שבר"ת ד"מיד" נרמזים ג' התקופות השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ראה לעיל [סה"ש תשנ"ב] ח"א ע' 265-66), ועל סדר הקירבה אלינו – משיח (מנחם שמו), יוסף יצחק, דובער (שמו השני של כ"ק אדני"ע).

הכל ענין של הרגל המחשבה על הגאולה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. לכאורה זהו דבר פלא:

יושבים ומדברים ב"קריירות" ("קאלט בלוטיק") שהגאולה האמיתית והשלימה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד קודם המולד (ואזי יהי' קידוש החודש ע"פ הראי' [.]), בה בשעה שהמדבר ועאכו"כ השומעים תכננו כבר לפני שבת את תכניותיהם ליום ראשון, ליום שני ולימים שלאחרי זה – לפי מעמד ומצב הגלות!?

ואין לומר שסתם מדברים על הגאולה, כי לא חושדים ביהודי על דבר שכזה, ומה וריוחו מסתם דיבור.

ועל-כן, דרוש הסבר: איך יתכן לומר שהגאולה באה תיכף ומיד ממש, כאשר רואים את בני ישראל מתכוננים לעבודתם בזמן הגלות?

ב. והנה, ההסבר הכי טוב הוא כאשר זה קשור עם הלכה בפועל של פוסקים, בלשון ברורה ודרך קצרה¹ – שהרי עם פסק-הלכה שנתקבל בכל תפוצות ישראל² אי אפשר להתווכח, כיון שיש בו את כל התוקף של מצות עשה³ ("על פי התורה אשר יורוך"⁴) ומצות לא תעשה³ ("לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך"⁴).

והענין הוא:

ישנו פסק דין ברור ברמב"ם⁵, שכאשר ישראל עושים תשובה "מיד הן נגאלין", ומהמשך ההלכות שם⁶ מובן שהכוונה היא "מיד" ממש.

וענין התשובה יכול להיות "בשעתא חדא וברגעא חדא"⁷, כמובן מהפסק-דין בהלכה⁸ ש"המקדש את האשה על מנת שאני צדיק [גמור]⁹ הרי זו מקודשת מספק שמא הרהר תשובה בלבד", זאת-אומרת, אע"פ שעד אז הוא ה' ההיפך הגמור מצדיק, למרות זאת ע"י הרהור תשובה משך רגע קט – הופך להיות צדיק גמור! אלא שבנוגע לב"ד של מטה האשה

(1) לשון הרמב"ם בהקדמתו לספר היד.

ובהערות שם (לקו"ש חכ"ז ע' 14-15-3).

(2) ראה רמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"ב.
(7) זח"א קכט, א ואילך. נתבאר בלקו"ש ח"כ ע' 86 ואילך.

(3) רמב"ם שם פ"א ה"א-ב. סהמ"צ להרמב"ם שרש א'. ועוד.

(8) קידושין מט, ב. רא"ש קידושין פ"ב סי"ד. שו"ע אה"ע סל"ח סל"א.

(4) שופטים יז, יא.

(9) כ"ה באור זרוע סק"י"ב. תניא פ"א. לקו"ת דברים א, ב.

(5) הל' תשובה פ"ז ה"ה. וראה אגה"ת פי"א (ק, א).
(6) ה"ז. וראה ברכה לאנ"ש שי' י"א ניסן תשד"מ

ספק מקודשת, כיון שלא יודעים בוודאות האם הוא עשה תשובה¹⁰, משא"כ בנוגע ל"מיד הן נגאלין" (שבא ע"י תשובה) הרי זה תלוי בהקב"ה, ו"כלפי שמיא גליא" שהוא עשה תשובה, במילא "מיד הן נגאלין".

וזוהו הרי דבר ברור, שבין כל היהודים בכל העולם כולו, ישנו יהודי אחד לפחות שבודאי כבר עשה תשובה; אפילו ה"מרה-שחורה"ניק" הגדול ביותר לא יחשוד שבין כלל ישראל אין אפילו יהודי אחד ויחיד שלא עשה תשובה, ובפרט כשעומדים ביום השבת, שאפילו עם הארץ אינו משקר בשבת¹¹, כלומר, שבשבת מאירה האמת, שזה קשור גם עם ענין התשובה – שראיית האמת מביאה אותה לעשות תשובה.

ובפרט שבהלכה זו ברמב"ם כתוב ש"הבטיחה תורה שישראל עושים תשובה בסוף גלותן", ואזי "מיד הן נגאלין".

נוסף לכך, ישנה הלכה אחרת ברמב"ם¹², שכאשר אדם אחד "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה". ומזה גם מובן, שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא, מאחר וזה תלוי ביחיד שיעשה מצוה אחת.

רואים מההלכות הנ"ל, שע"פ הלכה יכולה לבוא הגאולה תיכף ומיד ממש, בלי שום הפסק זמן!

ובמילא אין כל פלא מדוע אומרים שעוד בשבת זו, לפני המולד – תבוא הגאולה.

[. . .] שהרי לאחרי כל החשבונות הנ"ל – שהם כולם הלכות ברורות בתורה – הרי זה דבר הפשוט לכל יהודי שהגאולה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, עוד לפני המולד שיחול מחר (בערך) בשעה שתים-עשרה בצהריים, ואזי יהי' קידוש החודש ע"פ הראי', שהרי כל יהודי הוא מאמין בן מאמין בהקב"ה, בתורה ובהלכות הנ"ל שהם פסקי דינים מפוסקים אמיתיים שיש בהם כל התוקף של מ"ע ומל"ת, כנ"ל.

במילא מובן, שאצל יהודי לגמרי לא תמוה לומר שהגאולה באה ברגע כמימרא, אע"פ שבינתיים נמצאים בגלות.

ג. ומה שרואים שכשמדברים דברים אלו ישנם יהודים הנבהלים ותמהים תמי' הכי גדולה – אין זה בגלל שעצם הדבר הוא תמוה, אלא כיון שהם אינם רגילים לחשוב על הגאולה, במילא שבבילם זה דבר תמוה!

וכפי שרואים בפועל, שישנם ענינים שאינם תמוהים מצד עצמם, אלא כאשר אחד אינו רגיל אליהם, הרי הם דבר תמוה אצלו.

כך גם בעניננו: עצם הדבר שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא אינו דבר תמוה ואפשר להסביר זאת בשכל, אפילו בשכל של נפש הבהמית, רק היות שכבר משך זמן רב הוא אינו חושב כלל על הגאולה, אלא רק על ענינים אחרים – אמנם ענינים כשרים ו"גלאט כשר", אך אין להם שום שייכות לגאולה – אזי הרגל נעשה טבע שני¹³, או יותר גרוע מזה; ועד כדי כך הוא לא רגיל לחשוב על הגאולה, שכאשר נכנסים לפתע פתאום ואומרים לו

(10) ראה קרבן נתנאל לרא"ש שם. נ"כ השו"ע שם. (12) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(11) ירושלמי דמאי רפ"ד. (13) שבילי אמונה נ"ד ש"ב. פחד יצחק בערכו. תניא

ספ"ד. פט"ז (כא, א).